

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2356	Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω (Ματθ. 25,31-46) 7 Μαρτίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Εἴμαστε ἐμεῖς πρόβατα τοῦ Χριστοῦ;

«...Καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ» (Ματθ. 25,33)

Φοβερά, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὅλα ὅσα ἀκούσαμε στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 25,31-46)· εἶνε φοβερὴ ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως, φοβερὸς ὁ Κριτής, φοβερὴ ἡ τιμωρία καὶ καταδίκη... Ἄλλὰ ἐγὼ ἐδῶ, σὲ κήρυγμα μέσα στὴ θεία λειτουργία, δὲν θὰ μιλήσω οὔτε γιὰ τὸν Κριτή, οὔτε γιὰ τοὺς κρινομένους, οὔτε γιὰ τὶς δύο ἀποφάσεις τοῦ θείου κριτηρίου. Ἄλλοτε, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θὰ μιλήσουμε γιὰ ὅλα αὐτά, καὶ ἐκεῖ θὰ μᾶς δοθῇ εὐκαιρία νὰ ποῦμε περισσότερα καὶ νὰ ἐξετάσουμε **πόσο φοβερὴ εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς Κρίσεως**. Τώρα, στὰ λίγα λεπτὰ πού διαθέτουμε, θέλω νὰ ἐξετάσουμε ἕνα μόνο σημεῖο τῆς περικοπῆς, καὶ τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶνε τὸ ἐξῆς.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς θείας δίκης ὁ Χριστὸς θὰ μοιράσῃ τοὺς ἀνθρώπους σὲ **δύο μέρη**. Ὅπως ὁ βοσκὸς γυρίζοντας τὸ βράδυ στὴ στάνη χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ κατσίκια, καὶ ἀλλοῦ βάζει τὰ πρόβατα - ἀλλοῦ τὰ κατσίκια, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς θὰ ξεχωρίσῃ τοὺς **δικαίους** ἀπὸ τοὺς **ἁμαρτωλοὺς**. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο τοὺς ἁμαρτωλοὺς τοὺς ὀνομάζει «*ἐρίφια*» δηλαδὴ κατσίκια, ἐνῶ τοὺς δικαίους τοὺς ὀνομάζει «*πρόβατα*» (βλ. 25,32-33). Ἄλλὰ **γιατί τοὺς δικαίους τοὺς παρομοιάζει μὲ τὰ πρόβατα**; Αὐτὸ θέλω νὰ ἐξετάσουμε τώρα καὶ θὰ δῆτε ὅτι θὰ διδαχθοῦμε πολλὰ ἀπὸ τὴν παρομοίωσι αὐτή.

Τὸ πρόβατο, ἀγαπητοί μου, εἶνε μιὰ εἰκόνα τοῦ Χριστιανοῦ. Γιατὶ τὸ πρόβατο **ἔχει πολλὰ φυσικὰ ἰδιώματα** πού πρέπει νὰ μιμηθῇ καὶ ν' ἀντιγράψῃ ὁ Χριστιανός.

✓ Πρῶτα - πρῶτα τὸ πρόβατο **εἶνε ἄκακο**, ἀθῶο. Τὸ βλέμμα του, ἡ φωνή του, τὸ βᾶδισμά του, ὅλα εἶνε ἡμερα, χαριτωμένα. Τὸ πρόβατο δὲν πειράζει κανένα, δὲν κάνει ζημιές, δὲν κάνει κακό. Δὲν ἔχει δόντια γιὰ νὰ κατασπαράξῃ ὅπως ὁ λύκος, δὲν ἔχει νύχια γιὰ νὰ

ξεσχίξῃ ὅπως ἡ τίγρις καὶ τὸ λιοντάρι. Δὲν ἐπιτίθεται, δὲν χτυπάει, δὲν πληγώνει, δὲν θανατώνει, δὲν τρώει τὰ ἄλλα ζῶα. Ζῆ ἡσυχᾶ, χωρὶς νὰ ἐνοχλῇ κανένα.

Ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ καὶ ὁ κάθε Χριστιανός, **ἡμερος καὶ ἄκακος**. Νὰ μὴν ὀργίζεται καὶ βρίζῃ, νὰ μὴν ἐπιτίθεται εἴτε μὲ λόγια εἴτε μὲ ἔργα, νὰ μὴ χειρονομῇ καὶ μουντζώνῃ, νὰ μὴ χειροδικῇ, νὰ μὴ χτυπᾷ καὶ κλοτσᾷ, νὰ μὴ πληγώνῃ καὶ σκοτώνῃ. Νὰ μὴν ἀδικῇ, νὰ μὴ βλάβῃ κανένα. Νὰ ἔνῃ ἀθῶος καὶ ἄκακος. Τὸ ὕφος του ἡπιο, εἰλικρινές, ἀνυπόκριτο. Καὶ τὸ βλέμμα του ἀθῶο, χωρὶς περιέργεια, πονηριὰ καὶ πάθος. Καὶ τὸ βᾶδισμά του σεμνὸ καὶ ταπεινὸ. Καὶ τὰ λόγια του γλυκά, μὲ καλωσύνη. Καθαρὸς ἀπὸ κάθε ἀτιμία, κάθε πρᾶξι κακῆ, κάθε ἐγκλημα. Ὅλα ἐπάνω του νὰ ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς ἀθωότητος. Τότε μοιάζει μὲ τὸ πρόβατο, τὸ πρᾶο, τὸ ἡμερο, τὸ ἄκακο.

✓ Ἄλλη ἰδιότητα τοῦ προβάτου· εἶνε **ὑπομονητικό**. Δὲν ξέρω ἂν σᾶς ἔτυχε –σπάνιο βέβαια γιὰ κατοίκους τῶν ἀστικῶν κέντρων– νὰ βρεθῆτε ποτὲ τὸ καλοκαίρι σὲ μαντρί ἢ στάνη ὅταν κουρεύουν τὰ πρόβατα. Εἶνε χαρακτηριστικό. Νὰ δῆτε λοιπὸν ἐκεῖ μὲ πόση ὑπομονὴ τὸ πρόβατο, πλαγιασμένο, δέχεται τὸ βοσκὸ νὰ τὸ κουρεύῃ μὲ τὸ χοντρὸ ψαλίδι.

Ἔτσι καὶ ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἔχῃ **ὑπομονή** σὲ ὅλες τὶς περιστάσεις τῆς ζωῆς του. Ὁ πιστὸς πού ἀσκεῖται στὴν ὑπομονὴ ἀφήνει τὸ Θεὸ νὰ ἐνεργῇ ἐπάνω στὴ ζωὴ καὶ στὴν ψυχὴ του ὅ,τι ἐκεῖνος κρίνει σκόπιμο καὶ ἀναγκαῖο γιὰ τὴν πνευματικὴ προκοπὴ καὶ τὸν ἁγιασμό του. Ἡ θλιψίς, πού ἐπιτρέπει ὁ πανάγαθος Κύριος, εἶνε τὸ ψαλίδι πού κρατᾷε στὰ χέρια του ὁ οὐράνιος ποιμένας μας, ὁ Χριστός· μ' αὐτὴν κουρεύει καὶ καθαρίζει τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ κάθε βλαβερὸ καὶ περιττὸ στοιχεῖο. Ἐμεῖς μὴ δυσανασχετοῦμε κατὰ τῆς θείας προνοίας· ξέρει ὁ Κύριος τί κάνει.

✓ Υπομονητικὸς λοιπὸν ὅπως τὸ πρόβατο πρέπει νὰ ἔνε ὁ Χριστιανός, ἀλλὰ καὶ πειθαρχημένος. Γιατὶ τὸ πρόβατο εἶνε καὶ **ὑπάκουο**· αὐτὸ εἶνε τὸ ἄλλο γνώρισμά του. Παρατηρήστε το. Ἀκούει τὸν τσοπάνο, γνωρίζει τὴ φωνή του, τὸν ἀκολουθεῖ παντοῦ ἤσυχα μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, πειθαρχεῖ στὰ κελεύσματά του. Ἔχει ἐμπιστοσύνη στὸν ποιμένα του, δὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ κοντά του, συμβαδίζει εἰρηνικὰ μὲ τὸ ὑπόλοιπο κοπάδι.

Ἔτσι καὶ κάθε γνήσιος Χριστιανός. Ἔχει **ὑπακοή**. Ἀκολουθεῖ πιστὰ τὸ Χριστό. Γνωρίζει τὴ φωνή του καὶ δὲν ἀκούει τίς φωνές ἄλλων. Γιατὶ ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ποὺ κάνουν τὸ φίλο, μιμοῦνται τὴ φωνή τοῦ Χριστοῦ, καλοῦν τοὺς Χριστιανούς νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν, ὁ σκοπὸς τους ὅμως εἶνε δόλιος. Δὲν θέλουν νὰ ὠφελήσουν, νὰ σώσουν τὰ πρόβατα· ὁ σκοπὸς τους εἶνε ἄλλος, θέλουν νὰ ἐκμεταλλεῖτοῦν τὰ πρόβατα, εἶνε ἱκανοὶ ἀκόμη καὶ νὰ τὰ θυσιάσουν χάριν τοῦ συμφέροντός τους. Αὐτοὶ εἶνε οἱ προβατόσχημοι λύκοι, λύκοι ποὺ φοροῦν προβατὰ γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν τὰ πρόβατα. Γι' αὐτοὺς φωνάζει ὁ Χριστός· «Προσέχετε ἀπὸ τοὺς ψευδοπροφήτες...» (Ματθ. 7,15). Καὶ ὁ ἀληθινὸς Χριστιανὸς γνωρίζει καλὰ τὸν ποιμένα του Χριστό, καὶ δὲν πέφτει θῦμα ὥστε νὰ παραπλανηθῇ καὶ ν' ἀκολουθήσῃ ἄλλους ἀρχηγούς, ἄλλους βοσκούς. Ξέρει καλά, ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν εἶνε ποιμένες ποὺ φροντίζουν τὰ πρόβατα, ἀλλὰ λυκοποιμένες ποὺ θέλουν νὰ ἔχουν τὰ πρόβατα ὑπὸ τίς διαταγές τους γιὰ νὰ τὰ ἐκμεταλλεύωνται.

✓ Ἄκακο λοιπὸν τὸ πρόβατο, ὑπομονητικὸ, ὑπάκουο στὸ βοσκό, καὶ τέλος ἔχει ἄλλη μία ἰδιότητα· εἶνε οἰκονομικὰ **προσοδοφόρο** στὸν ἄνθρωπο· τοῦ προσφέρει τὸ γάλα του, τὸ βούτυρό του, τὸ μαλλί του, τὸ κρέας του, τὸ δέρμα του. Καὶ ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ χρήσιμα.

Ὅπως πηγὴ λοιπὸν τὸ πρόβατο εἶνε πηγὴ ἀγαθῶν καὶ εὐημερίας, ἔτσι κι ὁ ἀληθινὸς Χριστιανὸς εἶνε πηγὴ εὐλογίας καὶ πλούτου σὲ μιὰ κοινωνία. Γιατὶ ὅποιος ἀκολουθεῖ πιστὰ τὸ Χριστό ὄχι μόνον δὲν κάνει κακὸ σὲ κανένα, ἀλλὰ καὶ σκορπίζει ἀγαθὰ σὲ ὅλους. Αἰσθάνεται πὼς ὅ,τι ἔχει, ὅλα τοῦ τὰ ἔδωσε ὁ Θεός· δὲν τὰ κρατᾷ γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ τὰ διαθέτει καὶ στοὺς ἄλλους. Ἄν λοιπὸν ἓνα πρόβατο ποτίζη παιδιὰ μὲ τὸ γάλα του, στηρίζῃ ἀρρώστους μὲ τὸ κρέας του, ντύνη γέροντες μὲ τὸ μαλλί του, πόσο καλὰ μπορεῖ καὶ κάνει ὁ Χριστιανός! Μὲ τὸ λόγο του μεταδίδει τὴν ἀλήθεια, στηρίζει, παρηγορεῖ καὶ ὁδηγεῖ στὸν καλὸ δρόμο τοὺς γύρω του. Μὲ τὰ χρήματά

του συμπαραστέκεται ὅσο μπορεῖ. Ἀπὸ κάποια θέσι, ποὺ κατέχει, προσπαθεῖ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς συνανθρώπους του. Ἄν ὑπάρχῃ ἀνάγκη, εἶνε πρόθυμος καὶ τὸ αἷμα του νὰ προσφέρει. Κάποτε καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμη θυσιάζει γιὰ νὰ σώσῃ κάποιον ποὺ κινδυνεύει. Πλοῦτος λοιπὸν ἀπὸ τὰ ζῶα εἶνε τὸ πρόβατο, καὶ πραγματικὴ εὐλογία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἶνε ὁ πιστὸς Χριστιανός. Εὐτυχισμένη ἡ κοινωνία ποὺ ἔχει τέτοιους Χριστιανούς. Ἄν ἄλλοι μὲ τὰ μίσση καὶ τίς ἐχθρες τους, μὲ τοὺς ἐγωισμοὺς καὶ τὰ πάθη τους γίνωνται αἰμοβόροι λύκοι καὶ λιοντάρια καὶ τίγρεις, ὁ ταπεινὸς Χριστιανὸς εἶνε χαριτωμένο πρόβατο τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς ἔστειλε τοὺς μαθητὰς του στὸν κόσμον σὰν ἀρνάκια, «ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων» (Ματθ. 10,16. Λουκ. 10,3). Καὶ τὸ θαυμαστὸ εἶνε ὅτι τὰ πρόβατα αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ ἔχουν τὴ δύναμι νὰ νικοῦν τοὺς λύκους· ἔχουν ἀπὸ τὸ Χριστὸ τὴ δύναμι ἀκόμη καὶ λύκους νὰ τοὺς μεταβάλλουν σὲ πρόβατα. Καθόλου μὴ ἀμφιβάλτετε. Μὲ τὴν ἡμερότητα, τὴν ὑπομονή, τὴν πραότητα, τὴν αὐταπάρνησι, πολλοί, ἀπὸ λύκοι πραγματικοὶ ποὺ ἦταν, μεταβλήθηκαν, ἔγιναν καὶ αὐτοὶ πρόβατα!

Καταλάβετε, ἀδελφοί μου, γιατί ὁ Χριστὸς ὀνομάζει τὰ παιδιὰ του πρόβατα; Τώρα λοιπὸν **ἂς ἐξετάσουμε κ' ἐμεῖς προσεκτικὰ τὸν ἑαυτό μας**. Ἀνήκουμε ἄραγε στὴ στάνη τοῦ Χριστοῦ; τὸν ἀκολουθοῦμε μὲ ὑπακοή; Ἔχουμε ὑπομονή, πραότητα, αὐταπάρνησι; Μ' ἓνα λόγο, εἴμαστε πρόβατα τοῦ Χριστοῦ; Ἐὰν ναί, δόξα τῷ Θεῷ· ὁ Κύριος θὰ μᾶς ἀναγνωρίσῃ ὡς δικούς του μαθητὰς καὶ θ' ἀξιωθοῦμε ν' ἀκούσουμε τὴ γλυκεῖα φωνή του, τὴ γλυκύτερη ἀπ' ὅλα τὰ μουσικὰ ὄργανα τοῦ κόσμου· «*Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου...*» (Ματθ. 25,34 κ.έ.). Ἐὰν ὅμως ἡ συνείδησι μᾶς πληροφορῇ ὅτι δὲν εἴμαστε πρόβατά του ἀλλὰ εἴμαστε γεμᾶτοι ἐλαττώματα καὶ κακίες, τότε πρέπει νὰ φοβηθοῦμε πολὺ καὶ νὰ φροντίσουμε μὲ κάθε τρόπο νὰ γίνουμε πρόβατα τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ ὅσο ζοῦμε σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, ὑπάρχει χρόνος ἀλλαγῆς· τὸ κατσίκι μπορεῖ νὰ γίνῃ πρόβατο (ἀλλὰ καὶ τὸ πρόβατο μπορεῖ νὰ γίνῃ κατσίκι). Ἐκεῖ ὅμως δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐλπίδα μεταβολῆς· οἱ δίκαιοι θὰ μείνουν αἰωνίως δίκαιοι, καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ αἰωνίως ἁμαρτωλοὶ.

Συναμαρτωλοὶ ἀδελφοί, λογικὸ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός. **Ἄς σκεφτοῦμε κι ἂς ἀποφασίσουμε!**
(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2357	Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου (Ῥωμ. 13,11 – 14,4) 14 Μαρτίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ νύχτα τῆς παρουσίας ζωῆς

«Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν» (Ῥωμ. 13,12)

Ὁ Παῦλος, ἀγαπητοί μου, ὁ μέγας Παῦλος, στὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολή του, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶνε ἡ περικοπὴ τοῦ σημερινοῦ ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος, **σαλπίζει**

Χριστιανοὶ τῆς Ῥώμης, ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν ἐκκλησιῶν, **ξυπνήστε**, κινηθῆτε! ντυθῆτε τὴν ἀρετὴ, εὐτρεπίστε τὶς ψυχές σας· γιατί ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ἡ ἡμέρα δηλαδὴ τῆς κρίσεως, ἔρχεται· ὅσο περνοῦν οἱ ἡμέρες τῆς παρουσίας ζωῆς, τόσο καὶ πλησιάζει **ἡ ἡμέρα ἐκείνη!** **Ἐτοιμασθῆτε λοιπόν!**

Αὐτὸ τὸ νόημα ἔχουν τὰ λόγια του, τὰ ὁποῖα ἀκούσαμε σήμερα στὸν ἀπόστολο τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς, «*Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν*» (Ῥωμ. 13,12)· δηλαδὴ, **ἡ νύχτα** προχώρησε, πλησιάζει νὰ φέξῃ, κοντεύει πιά νὰ ξημερώσῃ, ἔρχεται ἡ μεγάλη ἡμέρα, ἡ μοναδική, ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου.

Τί ἐννοεῖ ἄραγε; γιὰ ποιά νύχτα καὶ ποιά ἡμέρα μιλάει ἐδῶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος; **Νύχτα ἐννοεῖ τὴν παροῦσα ζωὴ**, καὶ ἡμέρα τὴν ἄλλη ζωὴ, ἐκείνη ποὺ ἀρχίζει πέρα ἀπὸ τὸν τάφο. **Γιατί** χαρακτηρίζει ἔτσι ὁ ἀπόστολος τὴν παροῦσα ζωὴ ἐν σχέσει μὲ τὴ μέλλουσα;

Τὸ ὅτι **ἡ μέλλουσα ζωὴ**, πρὸς τὴν ὁποία ὅλοι κατευθυνόμεθα, **θα εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ἡμέρα**, αὐτὸ πιστεύω ὅτι εὐκόλα τὸ καταλαβαίνουμε. Θὰ λάμπῃ τότε ἕνα φῶς λαμπρότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο. «*Ἡμέραν ὀνομάζει τὸν μέλλοντα αἰῶνα*», ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης στὴν ἐρμηνεία του, «*διὰ τὸ φῶς ὅπου ἔχουν οἱ δίκαιοι καὶ διατὶ τότε φανερόνται τὰ κρυπτὰ ὄλων τῶν ἀνθρώπων*» (Ἐρμηνεία εἰς τὰς 14' Ἐπιστολὰς τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», τ. Α', Θεσσαλονικὴ 1989, σσ. 305-6). Οἱ δίκαιοι θὰ ζοῦν μέσα στο φῶς, χωρὶς φόβο, γιατί τὰ ἔργα τους εἶνε καθαρὰ καὶ ἀντέχουν στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος· οἱ ἁμαρτωλοὶ ὅμως θὰ αἰσθανθοῦν τότε ντροπή, γιατί τὸ φῶς θὰ φανερώσῃ τὰ κρυφὰ ἀνομήματα καὶ ἐγκλήματα ποὺ ἔχουν διαπρά-

ξει. Αὐτὸ νομίζω ὅτι εἶνε κατανοητὸ καὶ κανένας πιστὸς δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ.

Ἐκεῖνο ποὺ θέλει περισσότερη ἐξηγήσι εἶνε, ὅτι ὁ παρὼν βίος εἶνε «*νύξ*», ὅτι **ἡ ζωὴ αὐτὴ ποὺ ζοῦμε εἶνε μία νύχτα**· αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἀναλύσουμε, νὰ τὸ ἐξηγήσουμε μὲ λίγα ἔστω λόγια, ὅσο τοῦλάχιστον ἐπιτρέπει ὁ χρόνος, τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ ἔχουμε στὴ διάθεσί μας.

Ἡ παροῦσα ζωὴ, ἀγαπητοί μου, λέγεται μεταφορικῶς «**νύχτα**», διότι κατ' αὐτὴν ἐπικρατεῖ σκοτάδι, **σκοτάδι πνευματικὸ**. Ἡ ζωὴ τοῦ καθενὸς, οἱ σκέψεις καὶ τὸ φρόνημά του δὲν εἶνε ἐδῶ πάντοτε φανερά· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε κρυμμένα. Μέσα στὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων καλλιεργοῦνται καὶ δουλεύουν λογισμοὶ κακοί, πονηρὲς βλέψεις, σχέδια σκοτεινά.

Αὐτὸ βέβαια δὲν ἰσχύει γιὰ ὄλους. **Ἐξαιροῦνται οἱ πιστοί**. Διότι οἱ Χριστιανοί, ὅσοι δηλαδὴ ζοῦν ἐν Χριστῷ, αὐτοὶ κινοῦνται ἀπὸ τὴν «*ἐν τῷ φωτί*» (Κολ. 1,12. Α' ἴω. 2,9,10.). *Περιπατοῦν ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσημόνως*», ὅπως λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος (Ῥωμ. 13,13), δηλαδὴ **ζοῦν μὲ εὐπρέπεια**. Αὐτοί, μέσα στο μαῦρο σκοτάδι τοῦ παρόντος αἰῶνος, **ἔχουν ἡμέρα**· φωτίζονται μυστικὰ ἀπὸ τὸν ἄδυτο ἥλιο, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Γι' αὐτοὺς δηλαδὴ, ἀντιθέτως, ἡ παροῦσα ζωὴ δὲν εἶνε νύχτα· εἶνε «*ἡμέρα*» καὶ καιρὸς ἐργασίας. Λέει ὁ Κύριος γιὰ τὸν ἑαυτό του στο κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο· «*Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρας ἐστίν· ἔρχεται νύξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι*» (ἴω. 9,4). Αὐτὸ λοιπὸν ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν ἀληθινὸ Χριστιανό.

Γεννᾶται βέβαια τὸ ἐρώτημα· **πόσοι εἶνε αὐτοὶ οἱ Χριστιανοὶ** ποὺ ζοῦν πραγματικὰ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ; Ἄν στὴν ἐποχὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἦταν λίγοι, πολὺ λιγώτεροι εἶνε σήμερα, στὴ δική μας ἐποχὴ. Ὁ πολὺς κόσμος, ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν ἀνθρώπων, ζοῦμε

δυστυχῶς μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό, μακριὰ ἀπὸ τὸ Φῶς. **Γιὰ ἐμᾶς** λοιπόν, πού ζοῦμε στὴν ἁμαρτία, **ἡ παροῦσα ζωὴ εἶνε «νύχτα»**. Ξέρετε πῶς μοιάζουμε; Ζοῦμε καὶ συμπεριφερόμεθα σὰν κοιμισμένοι πού βλέπουν τὴ νύχτα ἕνα **ὄνειρο**. “Ὅ,τι κάνουμε ἢ λέμε ἢ σκεπτόμαστε, ὅλα γίνονται σὰν σὲ ὄνειρο, μέσα σὲ **ὑπνο** κάτῳ ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ δέντρου τῆς ἁμαρτίας.

Ἐνῶ, ἀδελφοί μου, **κινδυνεύουμε, ἐμεῖς κοιμόμαστε!** Κοιμόμαστε, τὴ στιγμή πού **ὁ σατανᾶς «ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίη»**, τριγυρίζει σὰν λιοντάρι πού ψάχνει γιὰ τροφή, ποιόν ἀπὸ μᾶς νὰ καταπίη (Α' Πέτρ. 5,8). Ἀλλοίμονό μας! Γιατὶ ὄχι ἀπλῶς κοιμόμαστε, ἀλλὰ καὶ **«ρέγχομεν»**, ῥοχαλίζουμε, **—ὅπως ὁ Ἰωάννης** μέσα στὴν «κοίλη», στὸ ἀμπάρι, τοῦ πλοίου— (βλ. Ἰωάν. 1,5), τὴ στιγμή πού τὰ λυσσασμένα κύματα τῆς ἁμαρτίας χτυποῦν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὸ σκάφος τῆς ψυχῆς μας καὶ ζητοῦν νὰ τὸ συντρίψουν. Κοιμόμαστε **ὅπως ὁ Σαμψὼν** στὰ γόνατα τῆς πονηρῆς Δαλιδᾶς (βλ. Κριτ. κεφ. 16ο), ὁ ὁποῖος ξυπνοῦσε τρομαγμένος ἀπὸ τὴ φωνὴ **«Ἀλλόφυλοι, ἐπὶ σέ»**, ἐχθροὶ ἐναντίον σου! (ἔ.ἀ. 16,20)· κ' ἐμᾶς μᾶς ἀποκοιμίζει ἡ ἁμαρτία, πιὸ φοβερὴ ἀπ' τὴ Δαλιδά, τὴ στιγμή πού οἱ ἐχθροὶ μας παραμονεύουν κι ἀκούγεται τὸ ἐγερτήριο· Ξύπνα, ῥάθυμε, **«Ἀλλόφυλοι, ἐπὶ σέ»!** κοιμᾶσαι ἀμέριμος, τὴν ὥρα πού ληστές, ἄνθρωποι καὶ δαίμονες, ἀρπάζουν ὅ,τι πολύτιμο ἔχει ὁ οἶκος τῆς ψυχῆς σου;

Ἄχ! Γιὰ μᾶς, πού ζοῦμε στὴν ἁμαρτία, ἡ παροῦσα ζωὴ εἶνε «νύχτα». Ὅπως αὐτοὶ πού κοιμοῦνται δὲν κάνουν τίποτε ἀξιόλογο, ἔτσι καὶ ὅσοι κοιμόμαστε στὰ διάφορα ὑπνωτήρια τῆς ἁμαρτίας δὲν πρόκειται νὰ πετύχουμε τίποτε γενναῖο καὶ ὑψηλό, καμμία νίκη ἀρετῆς, κανένα ἄθλο ἀγιότητος· ἔτσι θὰ κυλᾶ καὶ θὰ χάνεται ἡ ζωὴ μας, μέσα σὲ **ἀπραξία καὶ ἀδράνεια** ἀπὸ τὴ νωθρότητα καὶ ἀποχαύνωσί μας. Καὶ ὅπως αὐτοὶ πού κοιμοῦνται βλέπουν στὸν ὑπνο τους **ὄνειρα ἀπατηλά**—ἄλλος ὅτι γίνεται στρατηγός, ἄλλος ἐκατομμυριοῦχος, ἄλλος κληρονόμος ἀνακτόρων κ.τ.λ.—, ἔτσι κ' ἐμεῖς ζώντας στὴν ἁμαρτία πλάθουμε ὄνειρα καὶ πύργους εὐτυχίας. Δὲν εἶνε κρίμα, ὅλη ἡ ζωὴ μας νὰ φεύγῃ σὰν σὲ ὑπνο μέσ' στὴ νύχτα;

Γιὰ μᾶς θὰ ἴπρεπε ἡ **Κασσιανὴ** νὰ ξαναψάλλῃ τὸ περίφημο τροπάριό της· **«Οἱμοὶ! λέγουσα, ὅτι νύξ μοι ὑπάρχει, οἴστρος ἀκολασίας, ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος ἔρωσ τῆς ἁμαρτίας»** (δοξ. αἰν. Μ. Τετ.). Δυστυχία μου! δηλαδή, ὁ ἁμαρτωλὸς ἔρωτας καὶ ἡ μανία τῆς ἀκολασίας μὲ βύθισαν σὲ **μιά νύχτα σκοτεινὴ**, πού δὲν τὴ φωτίζει κανένα ἄστρο καὶ καμμιά σελήνη. Τὰ λό-

για αὐτὰ ταιριάζουν σ' ἐμᾶς, ὄχι σ' ἐκείνην. Ἡ ἁγία ἐκείνη ποιήτρια τοῦ Βυζαντίου ἔγραφε ἔτσι ἀπὸ βαθειὰ ταπεινώσι. Ἡ ἴδια εἶχε ἐγκαίρως ἀντιληφθῆ τὴ ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων, ἀπέκρουσε τὰ δελεαστικὰ θέληγτρα τοῦ κόσμου, πολέμησε τὴ ῥαθυμία καὶ τὴν ὑπνηλία, καὶ δέχτηκε πρόθυμα τὴ φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ Νυμφίου πού καλεῖ τοὺς ἐκλεκτοὺς λέγοντας· **«Ὡρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὑπνου ἐγερθῆναι»**, εἶνε ὥρα νὰ σηκωθοῦμε πιὰ ἀπ' τὸν ὑπνο (Ρωμ. 13,11). Ἔτσι ἀποτίναξε τὸν θανατηφόρο ὑπνο τῆς ἁμαρτίας καὶ ὡς φρόνιμη νύμφη τοῦ Χριστοῦ ἔσπευσε πρὸς τὸ Φῶς.

Ἀδελφοί μου! Ἄς ἀκούσουμε σήμερα γιὰ μία ἀκόμη φορὰ καὶ ἄς σκεφτοῦμε τώρα πιὸ σοβαρὰ τὸ ἐγερτήριο σάλπισμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου· **«Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκοτους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός»** (Ρωμ. 13,12). Ἄς ἀπαρνηθοῦμε **«τὰ ἔργα τοῦ σκοτους»**, αὐτὰ πού γίνονται στὸ σκοτάδι, καὶ ἄς ντυθοῦμε **«τὰ ὄπλα τοῦ φωτός»**, τὴ φωτεινὴ πανοπλία.

Ἡ παροῦσα ζωὴ, μὲ ὅλα τὰ φόβητρά της καὶ μὲ ὅλα τὰ ἀπατηλά θέληγτρά της, εἶνε μιὰ νύχτα **«ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος»**. Ἡ νύχτα ὅμως αὐτὴ **πηγαίνει ὀλοταχῶς πρὸς τὸ τέρμα της**. Οἱ ἡμέρες, οἱ μῆνες, τὰ χρόνια—τὶ λέω;—, οἱ αἰῶνες φεύγουν καὶ ὅλο πλησιάζει ἐκείνη ἡ μοναδικὴ ἡμέρα, **«ἡ ἡμέρα Κυρίου ἡ μεγάλη καὶ ἐπιφανής»** (Ἰωήλ 3,4 = Πράξ. 2,20).

Στὴν ἀποστολικὴ ἐποχὴ τὰ μέλη τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ζοῦσαν μὲ τὴν πίστι καὶ τὴν προσδοκίαν τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ, **πότε** νὰ ἔλθῃ πάλι ὁ Κύριος στὴ γῆ, **νὰ θέσῃ τέρμα στὴ νύχτα** τῆς παρουσίας ζωῆς, καὶ μὲ τὴ δευτέρα παρουσία του νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν **«ὀγδόην ἡμέραν»** (βλ. Ψαλμ. 6,1. Μ. Βασίλειος Ἐ.Π. Migne 29,52), δηλαδὴ τὴν ἀτελεύτητη αἰωνιότητα.

Αὐτὸ δείχνει ὁ τρόπος πού ἐκφράζονται οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι. **«Ὁ Κύριος ἐγγύς»**, γράφει σὲ μία ἄλλη ἐπιστολὴ του ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Φιλιπ. 4,5). **Ἁ Κύριος πλησιάζει**, ἔρχεται, ἔφτασε!

Ἄς ἐτοιμαστοῦμε λοιπόν. Ἄς **«εὐτρεπίσωμεν»** τὶς λαμπάδες μας, ἵνα **«ἐτοιμοὶ»** καθ' ὅλα, ντυμένοι τὴ στολὴ τοῦ Χριστοῦ, **«εἰσελθωμεν σὺν Αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους»** (κάθ. Μ. Τρ.), δηλαδὴ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, στὴν ὁποία, ὅπως γράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὴν Ἀποκάλυψη, **«νύξ οὐκ ἔσται»** ἐκεῖ, καὶ **«χρεῖαν»** οὐκ ἔχουσι **«λύχνου καὶ φωτός ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτιεῖ αὐτούς, καὶ βασιλεύουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων»** (Ἀπ. 22,5).

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2360	Α' Κυρ. Νηστ. - Ὁρθοδοξίας (Ἰω. 1,44-52) 21 Μαρτίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ Κύριος μᾶς βλέπει!

«Πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν εἶδόν σε» (Ἰω. 1,49)

Ὁ Ναθαναήλ, ἀγαπητοί μου, ταπεινὸς ψαράς ἀπὸ τὴν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας, δέχεται τὴν πρότασι ἐνὸς φίλου του. Ποιά πρότασι;

Ὁ Ναθαναήλ καὶ ὁ Φίλιππος ἦταν δύο πιστοὶ Ἰσραηλίτες, ποὺ μελετοῦσαν τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ περίμεναν μὲ λαχτᾶρα τὴν ἔλευσι τοῦ Μεσσία. Ἀπὸ καιρὸ τοὺς συνέδεε ἱερὴ φιλία, εἶχαν δεθῆ στενὰ μεταξύ τους καὶ ἐμπιστεύονταν ὁ ἕνας τὴ γνώμη τοῦ ἄλλου. Τώρα λοιπὸν ὁ Φίλιππος ἐνθουσιασμένος λέει: –Ναθαναήλ, σοῦ φέρνω τὴν πιὸ μεγάλη εἶδησι, **ἦρθε ἐκεῖνος ποὺ περιμέναμε**· αὐτὸν ποὺ ἔλεγε ὁ Μωυσῆς καὶ οἱ προφῆτες τὸν βρήκαμε, **εἶνε ὁ Ἰησοῦς** ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ. Ὁ Ναθαναήλ ὅμως δὲν φαίνεται νὰ ἐνθουσιάζεται. –Ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ, λέει, μπορεῖ νὰ βγῆ τίποτε καλό; (ἡ Ναζαρέτ δὲν εἶχε καλὴ φήμη). Καὶ τότε ὁ Φίλιππος, χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλα λόγια, προτείνει ἀπλῶς στὸν φίλο του: –*Ἔρχου καὶ ἴδε*» (Ἰω. 1,46-47).

Δέχεται τελικὰ ὁ Ναθαναήλ τὴν πρόσκλησι τοῦ Φιλίππου καὶ ἔρχεται νὰ συναντήσῃ τὸν Ἰησοῦ καὶ νὰ τὸν γνωρίσῃ. Ἀλλὰ καθὼς τὸν πλησιάζει ἀκούει τὸν Θεῖο διδάσκαλο –ποὺ δὲν τὸν ἔχει ξαναδεῖ–, νὰ μιλάῃ γι' αὐτόν! νὰ ἐκφράζεται **σὰν νὰ τὸν ξέρῃ καλὰ** καὶ νὰ λέῃ: *«Ἰδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι»*, νὰ καλοκάγαθος Ἰσραηλίτης ποὺ μέσα του δὲν ὑπάρχει πονηρία (ἔ.ἀ. 1,48).

Ἄν ἦταν ἄλλος στὴ θέσι του, θὰ δεχόταν πρόθυμα τὰ καλὰ αὐτὰ λόγια. Ὁ Ναθαναήλ ὅμως, ταπεινὴ ψυχὴ, δὲν «καταπίνει» ἀμέσως ὡς ἡδύποτο τοῦτο τὸν ἔπαινο. Ἄν οἱ ὑπερήφανες ψυχὲς δέχωνται εὐκόλα καὶ μὲ χαρὰ ἐπαίνους ἀπὸ ὅπουδῆποτε, **οἱ ταπεινὲς ψυχὲς** ὅπως ὁ Ναθαναήλ **δὲν δέχονται ἀνεξέταστα τοὺς ἐπαίνους**: ἐξετάζουν νὰ μάθουν, σὲ ποιά δεδομένα στηρίζεται ἡ εὐμενὴς κρίσι τῶν ἄλων· γιὰ αὐτοί, ἐξετάζοντας τὸν ἑαυτό τους,

τὸν βρίσκουν νὰ ὑστερῆ σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ζωῆς τους, καὶ μάλιστα τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς.

Μὲ μεγάλη λοιπὸν ἐκπληξι ὁ Ναθαναήλ ἀκούει τὸν ἔπαινό του ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἡ ἐκπληξι του γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερη γιὰ τὸ ὅπως εἶπαμε εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸν συναντᾶ. Πῶς αὐτὸς ὁ ἄγνωστος γνωρίζει σὲ βάθος τὸν χαρακτήρα του, ποὺ οὔτε καὶ οἱ γονεῖς ποὺ τὸν γέννησαν δὲν μποροῦν νὰ γνωρίζουν. –*Πόθεν με γινώσκεις;*» ἐρωτᾶ μὲ ἀφέλεια ὁ Ναθαναήλ τὸν Κύριο. Καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἀπαντᾶ καὶ τὸν καταπλήσσει ἀκόμη περισσότερο: –*Πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν εἶδόν σε*» (ἔ.ἀ. 1,49). Δηλαδή: Ναθαναήλ, **σὲ γνωρίζω πολὺ καλὰ**. Ἐχω παρακολουθήσει ὅλη τὴ ζωὴ σου μέχρι τώρα. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῆς, ὅτι ὅλες οἱ λεπτομέρειες τῆς ζωῆς σου μοῦ εἶνε γνωστές, σοῦ ἀναφέρω μία μόνο. Νά, ὅταν πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ Φίλιππος ἐρχόταν νὰ σὲ βρῆ γιὰ νὰ σὲ καλέσῃ, δὲν βρισκόσουν κάτω ἀπὸ μιὰ συκιά; Σὲ εἶδα λοιπὸν τότε ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὴ συκιά. Σὲ ἔβλεπα πάντοτε, σὲ βλέπω καὶ τώρα. Γι' αὐτὸ μὴ σοῦ φαίνεται παράδοξο ὅτι γνωρίζω καὶ τὸν χαρακτήρα σου καὶ τὶς διαθέσεις σου.

Ὁ Ναθαναήλ πέφτει ἀπὸ ἐκπληξι σὲ ἐκπληξι. Μὰ τί εἶνε αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς! τί μυστήριον κρύβει! Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτει τώρα τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ἐμπρὸς στὰ μάτια τοῦ Ναθαναήλ. Βλέπει τὴν ἀπέριττη μορφή του θεόρατη, νὰ μεγαθύνεται καὶ νὰ ξεπερνᾶ κάθε ἄλλον. Δὲν εἶνε ἀπλὸς ἄνθρωπος, δὲν εἶνε ἕνας ἀπλὸς προφήτης· ὑψώνεται πάνω ἀπ' ὅλους. Ἐχει δίκιο ὁ Φίλιππος· αὐτὸς εἶνε ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Στὴν ἀπορία του μία μόνο λύσι βρίσκει, καὶ συλλογίζεται: Ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς γνωρίζει τὰ μυστικὰ τῆς ψυχῆς μου, ἄρα δὲν εἶνε ἕνας ἀπλὸς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.

οὔ· εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Θεός, γιατί μόνο ὁ Θεὸς εἶνε πανταχοῦ παρῶν καὶ γνωρίζει καὶ καρδιές καὶ χαρακτήρες καὶ τὰ πάντα. Καὶ τότε ὁ Ναθαναήλ ἐκσπᾶ σὲ ὁμολογία πίστεως, πού εἶνε ὁμολογία καὶ ὄλων ὅσοι μὲ εἰλικρινῆ καρδιὰ ἐξετάζουν τὸ πρόβλημα «Ἰησοῦς Χριστὸς» καὶ σκέπτονται λογικά· «*Ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ*» (ἐ.ἀ. 1,50).

* * *

Ἄλλα ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε Κύριος μόνο τοῦ Ναθαναήλ· εἶνε Κύριος καὶ ὄλων ἡμῶν, **εἶνε ὁ Θεὸς ὄλων μας!** Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ὅπως γνώριζε ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς τοῦ Ναθαναήλ, ἔτσι γνωρίζει καὶ ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς δικῆς μας ζωῆς. Ὁ Κύριος μᾶς βλέπει! **μᾶς παρακολουθεῖ παντοῦ καὶ πάντοτε!** Αὐτὸ ποτέ δὲν πρέπει νὰ τὸ λησμονοῦμε. Τί ἔκανε τότε κάτω ἀπ' τὴ συκιά ὁ Ναθαναήλ; Ξεκουραζόταν; Προσευχόταν; Μελετοῦσε τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ; Ἐρευνοῦσε στὴν ἡσυχία ἐκεῖνη τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του; Ἐμεῖς δὲν ξέρουμε. Ὁ Κύριος ὅμως γνωρίζει, γιατί μόνο αὐτὸς τὸν εἶδε «*ὑπὸ τὴν συκῆν*»! Δὲν ἦταν ἐκεῖ σωματικῶς ὁ Χριστός. Ἄλλα τὸ βλέμμα τῆς θεότητός του διαπερνοῦσε ὄχι μόνο τὸ πυκνὸ φύλλωμα τῆς συκιάς ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια του τὴν ὑπαρξί καὶ ἔβλεπε τὸ βάθος τῆς καρδιάς τοῦ Ναθαναήλ. Ταιριάζει ἐδῶ τὸ θεόπνευστο ῥητὸ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πού λέει· «*Ἰσχυρὸς ἐν δυναστείᾳ καὶ βλέπων τὰ πάντα*» ὁ Κύριος· «*καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν, καὶ αὐτὸς ἐπιγνώσεται πᾶν ἔργον ἀνθρώπου*» (Σ. Σειρ. 15,18-19).

Μᾶς βλέπει ὁ Κύριος! μιὰ μεγάλη ἀλήθεια, πού ἔχει **δύο ἀντίθετες συνέπειες**. Ἄφοῦ μᾶς βλέπει ὁ Θεός, ἄς τρέμουν λοιπὸν οἱ ἁμαρτωλοί, ἀλλ' ἄς χαίρουν οἱ δίκαιοι!

◆ **Νὰ τρέμουν οἱ ἁμαρτωλοί.** Γιατί οἱ ἁμαρτίες τους, οἱ πολλὲς καὶ μεγάλες, δὲν μποροῦν νὰ κρυφτοῦν ἀπὸ τὸν Παντεπόπτη· εἶνε γνωστὲς σ' αὐτόν μὲ κάθε λεπτομερεία.

Ἁ **Ὁ Κύριος εἶνε παντοῦ.** Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἐμποδίση νὰ βλέπη τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα. Οὔτε ἔρημοι τόποι, οὔτε σκοτεινοὶ κρυψῶνες, οὔτε βαθεῖες χαράδρες, οὔτε πυκνὰ δάση, οὔτε βυθοὶ θαλασσῶν, οὔτε βάθη λιμνῶν, οὔτε κάτι ἄλλο φυσικὸ ἢ τεχνητὸ ἐμπόδιο μπορεῖ νὰ σκεπᾶσθαι τὸν ἐγκληματῆ ἀνθρώπο ἀπὸ τὸ ὄμμα τοῦ Θεοῦ.

Ἁ **Ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς του ἐπισκοπεῖ τὰ πάντα.** Ὁχι μόνο τὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα, αὐτὰ πού προξενεῖ καὶ γεννᾷ ἡ ἁμαρτία τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ὅσα δὲν φαίνονται ἀλλὰ

κυφοροῦνται σὰν ἔμβρυα μέσα στὶς διάνοιες καὶ τὶς καρδιές τους. Βλέπει ὄχι μόνο τὶς μαῦρες χοντρές γραμμὲς πού ἄφησε τὸ ὄργωμα τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ πιὸ ἀνεπαίσθητα ἴχνη πού χάραξε καὶ ἄφησε στὶς ψυχὲς τὸ φίδι τῆς ἁμαρτίας ὅταν σύρθηκε καὶ πέρασε μέσα της. Τὰ πάντα βλέπει.

Ἁ **Ἀμαρτωλέ!** τρέμεις νὰ πράξης κάποιο κακὸ ὄχι μόνο μπροστὰ στὴν ἀστυνομία ἀλλ' ἀκόμη κι ὅταν νιώθης ὅτι σὲ παρακολουθεῖ ἓνα παιδάκι πού μπορεῖ νὰ μαρτυρήσῃ τὸ ἐγκλημά σου. Ἁν τρέμης τὴν παρουσία ἐνὸς παιδιοῦ, πόσω περισσότερο θὰ ἔπρεπε νὰ **τρέμης τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ!**

◆ Ὁ Θεὸς μᾶς βλέπει· ἄς τρέμουν οἱ ἁμαρτωλοί, ἀλλὰ **οἱ δίκαιοι ἄς χαίρουν.** Καὶ πρέπει νὰ χαίρουν. Γιατί ὅπως ὁ Κύριος βλέπει καὶ γνωρίζει πλήρως καὶ τὰ πιὸ μυστηριώδη ἐγκλήματα, ἔτσι βλέπει καὶ γνωρίζει πλήρως καὶ τὶς πιὸ ἀφανεῖς ἀγαθοεργίες. Ἁλεεῖς λοιπὸν; προσεύχεσαι; νηστεύεις; συντρέχεις φτωχοῦς; καταβάλλεις κόπους καὶ κάνεις θυσιὲς χάριν τοῦ πλησίον σου, χωρὶς νὰ μαθαίνῃ κανεὶς τίποτε ἀπ' ὅσα προσφέρεις ἐκ πίστεως καὶ ἀγάπης Χριστοῦ; **Χαίρε!**

Ἁ **Ἐὰν δὲν σὲ βραβεύουν ἄρχοντες καὶ βασιλεῖς, ἐὰν δὲν σὲ χειροκροτοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἐὰν δὲν σὲ ἐπαινοῦν τὰ πλήθη καὶ οἱ ὄχλοι, σὲ βλέπει ὅμως ὁ Θεός.** Αὐτὸς μιὰ μέρα, τὴν μεγάλη καὶ ἐπιφανῆ καὶ μοναδικὴ ἡμέρα τοῦ Κυρίου (βλ. Ἰωήλ 3,4 = Πράξ. 2,20), τὴν «**φοβερὰν ἡμέραν**», τὴν «**ἡμέραν τῆς κρίσεως**» (αἴν. Κυρ. Ἀπόκρ. & Κυρ. Τυρ.), θὰ δημοσιεύσῃ ἐμπρὸς στὶς μυριάδες ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων τὶς ἀφανεῖς καὶ μυστικὲς ἀγαθοεργίες τῶν πιστῶν του δούλων καὶ θὰ τοὺς δώσῃ τὸ μισθὸ τους.

Ἁ **Σὲ εἶδα,** θὰ πῆ σὲ κάθε πιστὸ μαθητὴ του. Σὲ εἶδα νὰ ἐπισκέπτεσαι τὰ σπίτια τῶν δυστυχισμένων, νὰ δροσίζης τοὺς διψασμένους, νὰ τρέφῃς τοὺς πεινασμένους, νὰ ντύνης τοὺς γυμνοὺς, νὰ παρηγορῆς τοὺς πενθοῦντας, νὰ συμπαρίστασαι στοὺς ἀσθενεῖς, νὰ ἐπισκέπτεσαι τοὺς φυλακισμένους... Ναί! Σὲ εἶδα σὲ ὄλες αὐτὲς τὰς περιπτώσεις, καὶ σὲ τόσες ἄλλες ἀκόμη!

* * *

–«*Πόθεν μὲ γινώσκεις;*» ὅμως, Κύριε; θὰ ρωτήσῃ καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ὁ δίκαιος.

–«*Πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν εἶδόν σε*»! Σᾶς γνωρίζω καὶ πρὶν ἀκόμη ἢ φωνῆ τοῦ δημιουργικοῦ μου λόγου οἶσ καλέσῃ ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στὴ ζωὴ!

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2363	Κυριακὴ Β' Νηστειῶν (Μάρκ. 2,1-12) 28 Μαρτίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ ἁμαρτία πλήττει καὶ σῶμα καὶ ψυχὴ

«Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Μάρκ. 2,5)

Κανένας ἄλλος, ἀγαπητοί μου, κανένας ἄλλος στὸν κόσμο αὐτὸν δὲν ἀγάπησε τόσο πολὺ τοὺς δυστυχισμένους ὅσο ὁ Χριστὸς μας. Ἐκεῖνος εἶνε ὁ ἀνεκτίμητος **φίλος τῶν ἀσθενῶν καὶ πονεμένων** ἀνθρώπων. Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ βλέπουμε καὶ στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, τὸ ὁποῖο μᾶς διηγεῖται τὴ θεραπεία ἑνὸς παραλυτικοῦ (βλ. Μάρκ. 2,1-12). Ἄλλ' ἄς δοῦμε μὲ συντομία τὴ διήγησι αὐτοῦ τοῦ θαύματος.

Ποῦ κατοικοῦσε ὁ παραλυτικός; Στὴν **Καπερναοῦμ**, τὴν πρωτεύουσα τῆς Γαλιλαίας. Εἶνε ἡ κεντρικὴ πόλις τῆς περιοχῆς, στὴν ὁποία καὶ ὁ Χριστὸς, ἀφήνοντας πλέον τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῆς Ναζαρέτ, ἤρθε καὶ κατοίκησε ὅταν ἄρχισε τὸν δημόσιο βίον του καὶ τὴν ἔκανε ἔδρα τῶν περιοδειῶν του. Ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινούσε καὶ ἐκεῖ ἐπέστρεφε. Ἐκεῖ λοιπὸν, στὴν Καπερναοῦμ, ἐπιστρέφει πάλι σήμερα, ὅπως λέει τὸ εὐαγγέλιο (ἐ.ἀ.2,1). Ἡ εἶδησι ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶνε στὴν πόλι διαδόθηκε ἀστραπιαίως. Καὶ σὲ λίγο κόσμος ἀπ' ὅλες τὶς συνοικίες τρέχει νὰ πάη ἐκεῖ ποὺ διδάσκει ὁ Κύριος.

–**Ἦρθε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος**, ὁ Διδάσκαλος! Ἦρθε ἐκεῖνος ποῦ, ὅπου ἀγγίξη τὸ ἅγιό του χέρι, διώχνει κάθε λογῆς ἀσθένεια! Ἦρθε ὁ γιατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων!...

Τ' ἀκούει καὶ ὁ παράλυτος στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου. **Ἦ καὶ ἂν ἦταν δυνατόν νὰ τρέξη** ὅπως ὅλοι κοντὰ στὸν Ἰησοῦ! Δοκιμάζει νὰ σηκωθῆ. Μὰ πῶς; Δὲν μπορεῖ. Πόδια ἔχει καὶ πόδια δὲν ἔχει, χέρια ἔχει καὶ χέρια δὲν ἔχει.

Ἄκίνητος, ὅπως εἶνε πάνω στὸ κρεβάτι, δὲν διαφέρει ἀπὸ μιὰ ἀσάλευτη **πέτρα**. Μόνον ποὺ τούτῃ ἢ «πέτρα» δὲν εἶνε ἄψυχη κι ἀναίσθητη· εἶνε ζωντανὴ κ' ἔχει λογικὸ, σκέπτεται, αἰσθάνεται, πονάει, καὶ παραπονιέται·

–Ὅλα γύρω μου στὸν κόσμον αὐτὸν κινουῦνται· ἄνθρωποι, γέροι καὶ μικρὰ παιδιά, ζῶα, πουλιά, ἔντομα· νὰ οἱ πεταλοῦδες πετοῦν χα-

ρούμενα ἀπὸ λουλούδι σὲ λουλούδι. **Μόνον ὁ παράλυτος ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κουνηθῶ**, οὔτε νὰ σαλέψω κἄν. Πόσα χρόνια τώρα ὁ πόνος μ' ἔχει καρφωμένο σὲ τοῦτο τὸ κρεβάτι!...

Κάποια στιγμὴ, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀπελπισία, φωτίζει τὴν ψυχὴ του μιὰ ἰδέα, μιὰ ἐλπίδα. **Πιστεύει**, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει τὴ δύναμι νὰ τὸν κἀνὴ καλά. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ ἴδιος μόνος του δὲν μπορεῖ νὰ κουνηθῆ, τότε γιατί δὲν **ζητάει τὴ βοήθεια κάποιου ἄλλου**, ὥστε νὰ μπορέση νὰ φτάση ὡς ἐκεῖ; Δὲν θὰ βρεθῆ ἄραγε κάποιος γείτονας μὲ καλωσύνη;...

Φωνάζει ἀμέσως, ζητάει τὴ βοήθεια φίλων, τοὺς παρακαλεῖ. Καὶ νά· βρίσκονται πράγματι **τέσσερις** σπλαχνικοὶ καὶ γεροδεμένοι ἄντρες ποὺ **κάνουν τὸ ψυχικὸ** ἀναλαμβάνουν τὸν κόπο κ' ἐπιχειροῦν τὸ δύσκολο ἔργο νὰ τὸν μεταφέρουν ἐκεῖ ποὺ εἶνε ὁ Χριστὸς.

Τὸν σηκώνουν στὰ χέρια μὲ τὸ κρεβάτι του, βγαίνουν στὸ δρόμο, διασχίζουν τὴν πόλι καὶ σὲ λίγο φτάνουν στὸ σπίτι ποὺ βρίσκεται καὶ διδάσκει ὁ Χριστὸς. Ἐδῶ ὅμως **βρίσκουν ἐμπόδιο**· ὁ κόσμος εἶνε πάρα πολὺς, φράζει τὴν εἴσοδο καὶ δὲν μποροῦν οὔτε νὰ πλησιάσουν στὴν πόρτα. Καὶ –οἱ εὐλογημένοι– κανεὶς ἀπὸ τὸ πλῆθος δὲν παραμερίζει, ν' ἀνοίξη δρόμος νὰ περάση τὸ φορεῖο μὲ τὸν παράλυτο!... Δὲν ἀπογοητεύονται ὅμως. Ψάχνουν τρόπο, καὶ τέλος ἡ ἀγάπη τους ἐπινοεῖ κάτι ἀφάνταστο καὶ ἐπιχειροῦν κάτι πολὺ τολμηρὸ.

Ἀνεβαίνουν στὴ στέγη, ἀνεβάζουν μὲ σχοινιά καὶ τὸ φορεῖο μὲ τὸν παράλυτο, ἀφαιροῦν ἔπειτα ἓνα τμήμα τῆς στέγης ὑπολογίζοντας τὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται ὁ Διδάσκαλος μέσα στὸ σπίτι, καὶ ἐκεῖ, μπροστὰ στὰ κατάπληκτα μάτια ὄλων, κατεβάζουν μὲ τὰ σχοινιά τὸν ἀσθενῆ. Καὶ νὰ τώρα **ὁ παράλυτος μπροστὰ στὸ Χριστό!** Ὅλοι ξαφνιαζονται ἀπὸ τὸ ἐγχεῖρημα, ποὺ μοιάζει τόσο παράδοξο, ἀλλόκοτο, σχεδὸν τρελλό, καὶ μένουν ἄφωνοι. Μὰ ὁ Κύριος;

Ὁ Κύριος δὲν τὸ θεωρεῖ παραφροσύνη, ἀντιθέτως· «*ἰδὼν τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*»· **παιδί μου, σοῦ συγχωρῶ τὴν ἁμαρτίαν σου** (Μάρκ. 2,5).

Ἄς σταματήσουμε στὸ σημεῖο αὐτά, ἀγαπητοί μου. Γιατί ἐδῶ γεννᾶται ἕνα ἐρώτημα ποὺ χρειάζεται ἀπάντησι. Δηλαδή. Γιατί ἦρθε στὸ Χριστὸ μὲ τὸν καταπληκτικὸ αὐτὸ τρόπο ὁ παράλυτος; Ἦρθε νὰ ζητήσῃ τὴ **θεραπεία τοῦ σώματός** του· γι' αὐτὸ τὸν ἔφεραν οἱ φίλοι. Καὶ ὁ Χριστὸς τί τοῦ δίνει; Τὴ **συγχώρησι τῶν ἁμαρτιῶν** του! Μήπως ἔκανε λάθος; δὲν γνώριζε ἢ δὲν κατάλαβε τί ζητάει ὁ παράλυτος;

Ἄπαντοῦμε. Ἐγνώριζε ὁ Χριστὸς καλὰ τὴν ἐπιθυμία τοῦ παραλύτου. Ἀλλὰ τοῦ ἔδωσε πρῶτα τὴ συγχώρησι τῶν ἁμαρτιῶν, γιατί ἤθελε νὰ δώσῃ σὲ ὅλους **σπουδαῖα μαθήματα**· τ' ἀκοῦμε, ἀλλὰ δυστυχῶς εὐκόλα τὰ λησμονοῦμε. Τὰ μαθήματα αὐτὰ εἶνε τὰ ἐξῆς.

1. Πρῶτον. Νὰ φροντίζῃς γιὰ τὴν ψυχὴ σου περισσότερο ἀπ' ὅ,τι γιὰ τὸ σῶμα. Τὴν ἁμαρτία νὰ θεωροῦμε ὡς τὴ χειρότερη ἀσθένεια ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμον. Καὶ ὅπως ὅταν ἀρρωσταίνη τὸ κορμὶ ἀμέσως ἀνησυχεῖς, φωνάζεις γιατρό, μεταχειρίζεσαι διάφορα φάρμακα, ἔτσι κι ὅταν ἀρρωστήσῃ ἡ ψυχὴ σου, ὅταν δηλαδή ἁμαρτήσῃς, ἀμέσως ν' ἀνησυχῆς, νὰ τρέχῃς στὸν πνευματικὸ πατέρα, νὰ μεταχειρίζεσαι ὅλα τὰ φάρμακα γιὰ τὴ θεραπεία της. Ὅπως προσέχουμε γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ σώματος, ἔτσι νὰ κάνουμε καὶ γιὰ τὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς. Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο μάθημα, τὸ ἄλλο εἶνε·

2. Δεύτερον. Ἡ ρίζα πολλῶν ἀσθενειῶν τοῦ σώματος εἶνε ἡ ἁμαρτία. Ὁ παράλυτος εἶχε καταντήσῃ σ' ἐκεῖνο τὸ χάλι γιατί εἶχε παραστρατήσῃ ἀπὸ τὸ δρόμον τοῦ Θεοῦ. Ἡ παραλυσία τοῦ σώματός του ἦταν ἀποτέλεσμα ἁμαρτωλῆς ζωῆς. **Ὁ βίος τῆς ἁμαρτίας ὁδηγεῖ σὲ ἀσθένειες** πολλὰ καὶ μεγάλα. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος εἶπε «*Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*» (ἐ.ἀ.), σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε· «*Παιδί μου, δὲν θὰ καταντοῦσες ἔτσι, ἂν δὲν ἔκανες ἁμαρτίες!*». Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία ψάλλει· «*Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχὴ*» (παρακλ. καν. Θεοτόκ., μεγαλυν.). Ἄν δὲν ὑπῆρχε ἁμαρτία, δὲν θὰ χρειάζονταν οὔτε γιατροὶ οὔτε φάρμακα. Καὶ ὅσο ὁ Ἄδὰμ ἦταν ἀναμάρτητος καὶ ζοῦσε στὸν παράδεισον, ἦταν τελειῶς ὑγιής· ὅταν ἁμάρτησε, τότε τὸν ἐπισκέφθηκε ἡ ἀσθένεια καὶ ὁ θάνατος. Ἄ, ἡ ἁμαρτία δὲν εἶνε παιχνίδι, εἶνε τὸ φοβερότερον πρᾶγμα! Δὲν βλέπτει μόνον τὴν ψυχὴ, βλέπτει καὶ τὸ σῶμα. **Ἡ ἁμαρτία ἐκδίδει κάθε μέρα εἰσιτήρια**, μαῦρα

εἰσιτήρια. Τὰ ἔχει ὑπογράψει ὁ διάβολος, ὁ ἀρχιπροϊστάμενος τῆς ἁμαρτίας. Σὲ ἄλλους δίνει εἰσιτήρια **γιὰ φρενοκομεῖο**. Ἄν ρωτήσετε τοὺς διευθυντὰς τῶν φρενοκομείων, θὰ σᾶς ποῦν ὅτι ἐδῶ κατήντησαν οἱ περισσότεροι γιατί ἦταν παιδιὰ τῆς ἁμαρτίας... Ἐκδίδει εἰσιτήρια **γιὰ νοσοκομεῖο**. Ἄν ρωτήσετε τοὺς γιατροὺς σὲ νοσοκομεῖα, θὰ σᾶς ποῦν ὅτι ἐδῶ κατήντησαν πολλοὶ γιατί εἶχαν παρεκτροπές· δούλεψαν στὴν ἁμαρτία, καὶ μετὰ θερίζουν τὸν καρπὸ ἁμαρτιῶν· ὁ λαίμαργος, ὁ μέθυσος, ὁ γαστρίμαργος, ὁ ξενύχτης, ὁ καπνιστής, ὁ ναρκομανής, ὁ χαρτοπαίχτης, ὅλοι αὐτοὶ χάνουν τὴν ὑγεία· τὸ ξεγυμνάσι, τὸ οἶνοπνευματῶδες ποτό, τὰ χαρτιά, τὸ χασίς καὶ τὰ ἄλλα ναρκωτικά, ὅλα αὐτὰ ξεχαρβαλώνουν, κάνουν ἐρείπιο, τὸν ὀργανισμό, ποὺ δὲν ἀντέχει στὶς καταχρήσεις.

Ἡ ἁμαρτία ψαλιδίζει τὴν ὑγεία τῶν ἀνθρώπων. Στέλλει κάθε χρόνο χιλιάδες νέους στὰ νεκροταφεῖα, σὲ ἄσυλα ἀνιάτων, στὰ φρενοκομεῖα, στὶς φυλακές. Δὲν βλέπετε; Ὅσο προχωροῦν στὸ κακὸ καὶ στὴν ἁμαρτία, τόσο καὶ καινούργιες ἀσθένειες παρουσιάζονται. Καὶ ἂν ἐξακολουθήσουμε ἔτσι, θὰ βγοῦν **καὶ νέες ἀσθένειες**, πρὸς τιμωρίαν τῶν ἁμαρτιῶν μας.

Καὶ ἂν μὲν ἡ τιμωρία τῆς ἁμαρτίας σταματοῦσε μέχρι ἐδῶ, θὰ ἦταν τὸ πρᾶγμα κάπως ὑποφερτό. Κακὸ ἢ ἀσθένεια, ἢ παραλυσία, ἢ τρέλλα, ἢ φτώχεια κ.τ.λ. Ἀλλὰ ἡ μεγαλύτερη συμφορὰ, ποὺ περιμένει κάθε ἀμετανόητο ἁμαρτωλό, εἶνε **ἡ κόλασις!** Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς, θεραπεύοντας τὸν ἄλλον ἐκεῖνο παράλυτο, τὸν παράλυτο τῆς Βηθεσδά, εἶπε· Ἔγινες τώρα καλά, μὰ πρόσεχε νὰ μὴν ξαναπέσῃς στὴν ἁμαρτία, γιατί θὰ σὲ βροῦν τὰ χειρότερα· «*ἰδε ὑγιῆς γεγονός· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται*» (Ἰω. 5,14).

Γι' αὐτὸ, ἀδελφοί μου, **νὰ μισήσουμε κ' ἐμεῖς τὴν ἁμαρτία**. Μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ μας καὶ μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐπιδιώξουμε τὴ σωτηρία. Νὰ ἐπιμεληθοῦμε τὴ μετάνοιά μας. Μὲ ὄση προθυμία ὁ παράλυτος ζήτησε καὶ πῆγε στὸ Χριστό, ἔτσι νὰ τρέξουμε ἐμεῖς σ' ἕναν ἐξομολόγο, ἕνα πνευματικὸ πατέρα. Νὰ ζητήσουμε καὶ τὴ βοήθεια κάποιων ἄλλων, ποὺ γνωρίζουν καλύτερα, καὶ νὰ ὑπερπηθῶμε κάθε ἐμπόδιο ποὺ φέρνει ὁ πονηρός.

Τότε ὁ Χριστὸς θὰ διώξῃ ἀπὸ πάνω μας τὴν ἁμαρτία, ποὺ μᾶς τυραννεῖ τόσο καιρό, καὶ **θὰ μᾶς πῇ τὰ γλυκά του ἐκεῖνα λόγια**, ποὺ εἶθε ὅλοι νὰ τ' ἀκούσουμε πρὶν τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως· «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*» (Μάρκ. 2,5).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἐγίνε ἴσως στὸν νεκροταφειακὸ ἰ. ναὸ Ἁγ. Λαζάρου Μεσολογγίου τῆς ἰ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας καὶ πιθανῶς τὴν 20-3-1938. Ἀνάγνωσις, στοιχειοθεσία, μεταφορὰ σὲ ἀπλή γλώσσα, καὶ μικρὴ ἀναπλήρωσις 21-2-2021.

Τὸ φυλλάδιον διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνταγμα Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυον στὸν ἰστότοπον: <http://iskiriaki.com>